

ARTICLE

Can Pau, cap a un segle al peu de la muralla de Vilamajor

Tres generacions de Joans Bosch han regentat al llarg de la història un establiment popular i emblemàtic del Baix Montseny

Autor: **Teresa Sagrera Bassa**

Revista Els Vallesos

Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor

www.centrestudisvilamajor.cat

Can Pau, cap a un segle al peu de la muralla de Vilamajor

TRES GENERACIONS DE JOANS BOSCH HAN REGENTAT AL LLARG DE HISTÒRIA UN ESTABLIMENT POPULAR I EMBLEMÀTIC DEL BAIX MONTSENY

Text: **Maria Teresa Segrera Bassa**

La imponent balconada de l'escultor Josep Plandiura abraça amb la fermesa de la seva forja un dels restaurants amb més història de la rodalia. El trobareu arrecerat al peu de la muralla, amb la mirada posada a la plaça gòtica de l'antic nucli de Sant Pere de Vilamajor, conegut com "La Força"; dins del recinte jussà del desaparegut palau comtal, on el segle XII el comte Ramon Berenguer IV i la seva esposa Peronella hi feien estades.

Can Pau començà la seva història pels volts del 1922, quan en Pau Llobera Segrera comprà un habitatge en la part més propera a la muralla, fins llavors conegut com a can Felip. On ja hi havia una petita botiga, l'estanc i al pis de dalt, la sala de ball.

En Pau Llobera Segrera li donà a l'hostal el nom de can Pau Vell. Estava casat amb la Rosa Taló Salvatella, una noia que havia conegut anant a tallar raïm i que resultà ben feïnera, perquè a part de portar el negoci també feia de llevadora.

En Pau i la Roseta, van continuar venen queviures a la planta baixa. On una taula llarga i un blanc acollien ara aquells que volien un plat calent, ara els qui esperaven amb impaciència la timba de cartes, el drap a la taula assenyalava l'hora. Sota l'escala, ama-

Una imatge d'en Pau Llobera Segrera i la Rosa Taló Salvatella, als anys 30 i, a la dreta, Can Pau i la plaça de l'església en el primer terç del segle XX. Foto: Arxiu dde Rosa Guardi Llobera i Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor.

gada, la centraleta del poble guardava curiosament el secret de les converses. Al primer pis, hi havia dues petites habitacions de la família i la sala del casino, on el terra de fusta delatava el *clic, clic* del ritme de les passes dels ba-

lladors. I al segon pis, les habitacions de la fonda, on sovint feien nit els viatjants de grana, i la plataforma rodona des d'on tocaven els músics, també de fusta, oberta a la sala de ball del primer pis.

Cançons barrejades

El diumenge, era el dia del ball, governava la música. No només a la sala de can Pau, perquè, com a la majoria dels pobles, n'hi havia dues de sales de ball, una d'esquerres i l'altra de dretes. I a Sant Pere, estaven enganxades paret per paret. Just al costat esquerre de can Pau hi havia cal Barber. A la planta baixa s'hi trobava la barberia de la família Olzerans i un petit bar. I a dalt, l'altra sala de ball. De manera que les cançons dels músics quasi es barrejaven. I els nois i noies del poble, tot i que a casa seva els ho tenien prohibit, també anaven d'un cantó a l'altre sempre que podien.

Fins a deu restaurants

L'any 1957 Can Pau passà a mans d'en Joan Bosch Jubany i de la seva dona, la Maria Pujol Baró, avis de l'actual propietari, que fins llavors vivien a can Ravenissa, casa de la família de la Maria. Volien ampliar el negoci i comprar la finca de cal Barber. I Tot i que els paletes feinejaven amunt i avall, tirant endavant les reformes de l'hostal, mai ni un dia la taula llarga del menjador va deixar de servir un àpat.

Eren anys de repressió i de censura, quan els arribà la notícia que havien de tancar la sala de ball. En Joan va anar a

trobar el capellà del poble. Mossèn Jaume li digué que estigués tranquil i que aquell diumenge obrís com de costum. Quan les forces de l'ordre s'hi van presentar per tancar la sala hi trobaren al mossèn i aquest intercedí a favor seu, gràcies a ell pogué continuar oberta. D'ençà d'aquell fet, mossèn Jaume es convertí en un dels clients habituals de la sala de ball.

El segon dels Joans, en Joan Bosch Pujol, havia dedicat uns anys de la seva joventut a jugar a futbol, en equips com el Júpiter i el Sant Andreu. Quan va decidir comprometre's amb el negoci familiar va impulsar nous canvis, la sala de ball passà a la història a començaments dels seixanta i va tirar endavant la reforma de les habitacions del segon pis, deixant el primer com a restaurant i la planta baixa com a bar.

En Joan Bosch Pujol dirigia amb gran impuls el seu projecte des de la cuina. Va arribar a regentar deu restaurants, a més a més de Can Pau, i a gaudir d'un gran reconeixement en el món de la restauració. Aquest fet, a més de les moltes de les coneixences que tenia del món futbolístic, va fer que durant aquells anys destacades personalitats polítiques, esportistes i especialment, artistes, fessin cap al seu restaurant.

Més endavant, en Joan Bosch Pujol

va decidir quedar-se només amb tres dels onze restaurants que tenia oberts. I va ser llavors, en l'any 1998, quan el seu fill va començar a compartir amb ell la direcció del negoci familiar.

L'actual propietari, en Joan Bosch Sillero, va estudiar Administració i gestió hotelera a ESADE i Enologia. Per això, no ens ha d'estranyar que a l'any 2005 decidís desvincular-se temporalment del restaurant i començar la seva carrera en el món dels vins, comprant la seva primera bodega. Fins que el 2013, en morí el seu pare, es va fer càrrec de Can Pau. I com cadascun dels seus antics propietaris, en Joan Bosch Sillero imprimeix el seu segell personal. L'hivern del 2015 comença la primera fase de les reformes que ell té programades. I decideix apostar seriosament per la cuina, oferint un producte de proximitat o quilòmetre zero, com se'n dia ara.

Orgullós de l'herència rebuda m'ensenyà les fotografies que hi ha al restaurant i em diu que des dels seus inicis s'hi havia jugat timbes de cartes. Que s'hi apostava molt fort, es jugaven fins i tot les cases o els cotxes. I em comenta que va aprendre primer a jugar a la botifarra que a sumar i a restar.

Can Pau, molts anys d'història, aviat un segle, sempre amb la vista al futur, però amb un gran respecte pel passat. ▽

A l'esquerra, a sota, una imatge actual del restaurant de Can Pau. A sobre a l'esquerra, en Joan Bosch Pujol al cap de la taula de la cuina de can Pau. A la seva esquerra, el seu pare, en Joan Bosch Jubany i la seva mare, la Maria Pujol Baró. A la dreta, amb tot l'embotit i d'esquerra a dreta a dalt, en Joan Maixencs, en Quim Estrach, en Joan Bosch Jubany, en Ciscu Lucchetti i el Sr. Estrach (mestre de nens de St Pere). A baix en Cesc Martínez i en Pepe Lucchetti, mig d'esquena. Foto: Arxiu de Can Pau i Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor.